

НА ЗАКЛИК РІДНОЇ ПАРТІЇ КОМСОМОЛЬЦІ-ДОБРОВОЛЬЦІ ІДЕМО! ВІДПОВІДАЮТЬ: ІДЕМО!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 32 (539)

П'ятниця, 16 березня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ЦЕ НАШ ПЕРЕДНІЙ КРАЙ

«Матеріали березневого Пленуму ЦК КПРС глибоко схвилювали мене й членів моєї сім'ї. Дійсно, піднесення сільського господарства — це всенародна справа.

Я добре знаю різні сільськогосподарські машини і вважаю, що принесу користь, працюючи в сільському господарстві.

Прошу направити мене на постійну роботу в будь-який колгосп області. Разом зі мною поїде і моя дружина Ліда, за спеціальністю медичний працівник».

Така заява надійшла у комітет комсомолу заводу «Червона зірка» від електрозварювальника комсомольця Валентина Креака. Поїхати на постійну роботу у колгосп виявили бажання також молоді робітники Георгій Іванов, Валентин Мокляк та інші.

М. МАЛЄТА,
секретар завкому комсомолу
заводу «Червона зірка».

ГЕОРГІЙ Іванов, якого ви бачите на знімку, першим приніс у комітет комсомолу заводу «Червона зірка» заяву з проханням послати його в колгосп на постійну роботу. В ливарному цеху сірого чавуну, де після закінчення ремісничого училища вже другий рік працює цей комсомолец, поважають його за чесну працю.

Патріотичне рішення Георгія підтримали й інші молоді червонозорівці. Кількість добровольців росте.

На знімку: Георгій ІВАНОВ.

Фото В. БОНДАРЕНКА.

Продиктовано совістю

ТУРБОТА партії про всемірне піднесення сільськогосподарського виробництва, про зміцнення колгоспів кадрами ерозуміла радянській молоді. Клич поїхати на роботу в село, що пролунав з трибуни березневого Пленуму ЦК КПРС, знайшов відгук в серцях молодих олександрійців.

Заяву в Олександрійській міській комсомолу з проханням направити його на постійну роботу в колгосп приніс Іван Кучеренко, який працює у міській пожежній команді.

Таке ж бажання виявила і його землячка Раїса Якименко, яка має зоотехнічну освіту. Заяви продовжують надходити.

М. СЕРГІЄВА.

УКАЗ

Президії Верховної Ради Української РСР
Про присвоєння почесного звання
Заслуженого механізатора сільського господарства
Української РСР тов. ГІТАЛОВУ О. В.

За видатні заслуги в галузі механізації сільського господарства присвоєно почесне звання Заслуженого механізатора сільського господарства Української РСР тов. Гіталову Олександрову Васильовичу — двічі Герою Соціалістичної Праці, бригадирові тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району Кіровоградської області.

Голова Президії Верховної Ради
Української РСР Д. КОРОТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради
Української РСР А. ЗЛЕНКО.

м. Київ, 14 березня 1962 р.

Нарис про О. В. Гіталова читайте
в цьому номері газети на 2-й і 3-й
сторінках.

Великі завдання — по плечу

МОЛОДЬ колгоспу імені Ілліча добре знають в Хмельському районі. Юнаки та дівчата тут роботять, ініціативні. І коли вже пообіцяли щось, то обов'язково зроблять. На всі події в житті нашої країни вони звикли відгукуватись трудовими досягненнями.

Великі завдання поставили перед собою молоді колгоспники в цьому році. На кожному з 800 гектарів вирішили вони виростити по 50 центнерів королеви полів. А зараз, перед XIV з'їздом ВЛКСМ, вони діяльно готуються до боротьби за врожай. Площі удобрені, техніка до весняних робіт готова, на комсомольських зборах затверджені інспектори по кукурудзі.

Гарячі дні і в тваринників. Вони теж готують свої подарунки з'їзду. Хорошими показниками зустрічає визначну подію Володимир Аракелов. Секретар комсомольської організації артілі, він нещодавно набрав групу свиней для відгодівлі. Зараз у групі юнака — 300 тварин, а днями він збільшить її ще на 150 голів. І хоч роботи у Володимира багато, та все ж він переконаний: приріст живої ваги поголів'я буде високим.

А. ХЛОПЕНКО,
секретар Хмельського райкому комсомолу.

ВЗУТТЄВИКИ

МАТИ красиве, добротне взуття, звичайно, кожному хочеться, в тому числі й малюкам. І робітники Кіровоградської взуттєвої фабрики виготовляють для них такі обновки, які приносять радість.

Ось один з цехів підприємства — п'ятий. У рівні ряди вишукувались біля конвеєра взуттєвики, переважно юнаки й дівчата. На конвеєрі нова продукція — строчно-клеєві дитячі туфлі.

— Новий вид взуття, — розповідає начальник цеху В. М. Ситник, — має ряд цінних переваг. Ці туфельки високоекстичні і довговічні, до того ж зручні. Щоденно 900 — 1000 пар нового

взуття випускає за зміну цей цех, що носить звання комуністичного.

Дорожать маркою

Та хочеться взуттєвикам ще крапчик, ще відчутніших успіхів. Над цим трудяться раціоналізатори фабрики. 27 цінних пропозицій було подано ними в минулому році. Немало подано і в цьому році хороших думок фабричними винахідниками, серед яких крапчик — Борис Краєвцов, Роман Безуглий, Микола Уманов.

— Пропозиції цих товаришів, — говорить інже-

нер технічного прогресу.

за роботою нової автоматичної лінії. Про це й розговорились.

— Наводить мене ця автоматика, — сказав Віноградов, — на таку думку, що згодом, можливо, і завод наш стане автоматом. Дуже швидко прогресує техніка, і якщо самому не рости, жити старими знаннями — вмиль відстанеш.

Щоб уміти керувати складною технікою майбутнього і, взагалі, підготуватись до життя при комунізмі, цей двадцятирічний комсомолец склав для себе комплексний план роботи, навчання, участі в громадській діяльності до кінця семирічки. Ось деякі пункти з цього плану. За рахунок впровадження механізації і раціоналізації домогтись, щоб в наступному році зміни завдання виконувати за 5 годин, а до кінця семирічки — за 4.

Навчити своїм спеціальностям трьох молодих робітників, закінчити вечірній політехнічний інститут. Підготуватись до аступу в ряди КПРС.

Все це й буде особистим вкладом комсомольця В. Віноградова в семирічку, в побудову комунізму. Кожен свій день він буде так, щоб здійснити хоч частку намічених планів. На виробництві — це виконання норми на 150—160 процентів, ввечері в інституті — планомерне набуття знань. Знаходиться у Віктора час, щоб допомогти учням підшефного класу з сьомої школи в оформленні стіннівки, розповісти про завод, про свою роботу.

Турбує Віктора, що дехто з товаришів по роботі ще легковажно ставиться до навчання, не дружить посправжньому з книгою. І в колі робітників він не раз гаряче доводить:

— Потрібно читати технічну літературу, мати всебічні знання. Без цього йти в комунізм немисливо.

Та найпереконливішою агітацією є самі вчинки, саме багатозмістовне життя Віктора.

О. ЛАДАН,
терміст агрегатного
заводу.

На Кіровоградському олійжиркомбінаті Людмила Яшенко знають не тільки як досвідченого помічника пресувальника олійного цеху, ударника комуністичної праці, а й як народну дружиницю, учасницю художньої самодіяльності.

На знімку: комсомолка Людмила ЯШЕНКО.

Фото К. ВАСИЛЬКА.

ЙДУТЬ великовагові

УСПІШНИЙ рейс зробила локомотивна бригада паровозного депо, очолювана В. Сидиченком. З політиком машиніста комсомольцем Станіславом Титаровським і колезаром Іваном Сидоренком вони в рейсі П'ятихатки — Знамянка провели состав, вага якого на 1000 тонн перевищує планову.

З честю виконала бригада свої високі зобов'язання — проведено 25 великовагових поїздів понад норму, перевезено 10 тисяч тонн народногосподарських вантажів і законсервовано понад 15 тонн палива.

У день виборів до Верховної Ради ЦРСР бригада буде водити поїзди лише на законсервованому паливі.

В. ПРАВЕЦЬКИЙ.

Делегати з'їзду комсомольського

БАГАТО юнаків і дівчат в Олександрійській міській комсомольській організації. Думки і прагнення їх, плани і сподівання добре відомі Андрію Гончару. Бо він — ватажок молоді, секретар міському комсомолу. Ось уже кілька років стоїть юнак на чолі великого колективу, спільно з членами міському ЛКСМУ впевнено веде його до нових успіхів.

Тож недарма товариші виявили велике довір'я Андрієві — обрали його делегатом XIX з'їзду ЛКСМУ.

На знімку: Андрій ГОНЧАР.

Фото Г. УДОВИЧЕНКА.

Г. ТОЛОК,
зав. позаштатним відділом технічного прогресу.

«Я багато років знаю Олександра Васильовича Гіталова. Колись він був просто Сашко, а тепер став поважним, шановним Олександром Васильовичем. Ця людина є гордістю України і всього Радянського Союзу».

(З виступу М. С. Хрущова).

ПО НАПІВМЕРЗЛИЙ озимині бадьорою розмашпостою ходою простусе літній чоловік. Видно, йде здалека, бо вже й став перепочити. Зняв шапку, витер густі краплини поту і, присівши навпочіпки, вирвав жмуток жовто-зеленого руна пшениці. Розглянув зблизька і про себе мовив:

— Приживеться і цей сорт на наших землях. А підживити не завадило б, примхлива погода.

Пустотливий вітерець-степняк обдав запахом весняної земляної цвілі його, трохи сутулу дебелу постать, здивив залишок колись багаті чуприни, обцілував широкі вилиці з рівним, трохи припухлим носом і широкими пасмами брів. Хмаринка ледь помітної пари круто завихляла над оголеним чолом та й майнула собі кудись за вітром...

Дивлячись на цього богатира, не без гордості подумав: «Та й щедрий же наш край чудовою вродою, могутньою силою. Ні, не перевелися нащадки мужнього Тараса Бульби і славного Богдана Хмелья! Квітне і ще мужнішає це прекрасне поріддя вилязів-степовників!»

Тимчасом чоловік відійшов на цілу верству. Зарібіли рівні рядочки другого сорту пшениці, і аж

ПІСЛЯ закінчення школи подруги прийшли працювати на ферму. Стала доярками. З того часу пройшло шість років, але Ніна Доценко і Олена Притула не втратили молодечого ентузіазму, невичерпної енергії в роботі. Подруги завжди разом — на фермі поруч, а ввечері їх можна побачити в колгоспному клубі. Вони — активні учасниці художньої самодіяльності. Успіхи на сцені Ніна і Олена поєднують з досягненнями в праці. Торік молоді доярки одержали від кожної корови своєї групи по 2590 кілограмів молока.

В цьому році подруги зобов'язалися надіти по 2700 кілограмів молока від кожної корови. Зараз середньодобовий надій в групах дівчат становить по 7—8 кілограмів на корову. Сумніватися не доводиться — зобов'язання своє подруги виконують.

На знімку: (зліва направо) доярки артілі імені Карла Маркса Новоархангельського району Ніна ДОЦЕНКО і Олена ПРИТУЛА.

Фото В. КОВПАКА.

там, в кінці гін, розступились невеличким окличним знаком. «Чий же це такий недбалый почерк?». Потім перевів погляд на протилежний бік вибалка. Орлиним блиском заіскрили великі карі очі, ще виразніше вималювалось мереживо зморшок — сумний залишок переживань на крутих життєвих шляхах.

Там був колись убогий батьківський наділ. Як осиротів і лягли на плечі зовсім непосильні обов'язки годувальника сім'ї, сховався його босими ногами вздовж і впоперек, а щастя так і не знайшов. Можливо, воно просто не зміщалося в отому обсмуженому з усіх кінців клаптиковій землі і чекало ширшого простору. А він шукав, бо дуже вже багато зазнав горя, кривди, поневірянь по наймах. Тому й ждав усією душею правди і хоч трохи радості. І вони прийшли разом з колективізацією і щиро глянули йнакше у вічі...

Десь далеко залопотів трактор. Випурхнув із насидженого кубельця жайворонок і, пригрітий благодатним сонечком, завіркотав свою веселу пісеньку.

— С-с-а-ш-к-о-о! — неслось десь здалека.

Це насторожило пішохода. На клич він повернув голову і застиг зором на галявині, що поміж лісосмугами. Там колись вперше сів на трактор ще зовсім юним. Ухопився чіпкими мозолястими руками за кермо, мов за рятівний круг. Прибавилось сил, затеплились надії, щирішою стала доля. У тридцять шостім очолив бригаду — найспритнішим, найвідданішим був до техніки. Тоді вже зовсім зріднів з полем. Як тільки починав танути сніг, виходив на ниву і повертався додому, коли хурдєлиця дорогу замете.

Ступив ще кілька кроків і згадав: «Сашко!» Зароїлись згадки про бурхливу юність, про першу невгасимую любов і поцілунки при місяці. «Хто ж це зове?» — подумав. — Невже Перчун?»

МОЛОДІ ПРАЦІВНИКИ ФЕРМ! ПАМ'ЯТАЙТЕ, С П Р А В А ВАШОЇ ЧЕСТІ

надіти від кожної корови не менше, як по 3 тисячі літрів молока, довести середньодобовий приріст ваги кожної свині до 600—700 грамів!

Не підкачаємо!

Давайте познайомимось: я — свинарка. На фермі працюю четвертий рік. Так що в свої 20 років маю вже деякий досвід роботи. Тому я, прямо можна сказати, показники не Loganі маю: по 500 грамів щодоби прибавляють у живій вазі мої підопічні. Цьому сприяють, звичайно, і хороші умови, в яких утримуються тварини. Примищення тепле, чисте, годівля сита: згодовуємо свиням буряки, кукурудзяну обілку.

Разом зі мною на відгодівлі свинопоголів'я працюють Наталія Молчанова, Надя Пузир та Люба Бубон. Всі ми змагаємося за почесне звання ударника комуністичної праці. Це зобов'язує нас трудитися ще наполегливіше.

Я, наприклад, у цьому році пообіцяла відгодувати і злати державі 700 голів свиней вагою не нижче 80 кілограмів кожна. Сподіваюся, що своє зобов'язання я не тільки виконаю, але й перевиконаю. Ну, а подруги мої теж не підкачать: не дарма ж нас, молодих, ентузіастами називають.

Т. РИБАЧОК,
свинарка колгоспу «Шлях
Леніна» Хмельського району.

ПІВРІЧНЕ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ — ДОСТРОКОВО

Валентина Трус прийшла на ферму недавно. Молода доярка взялась доглядати групу первісток. З душою робила дівчина свою справу: доглядала тварин, годувала їх до розтелення.

В першу декаду Валентина надоявала по 10,5 кілограма молока від кожної закріпленої корови своєї групи, а зараз — по 14 літрів. Річне зобов'язання у дівчини — надіти по дві тисячі кілограмів молока від кожної корови. Лише спочатку року Валя вже одержала близько 1000 літрів. Виконано майже половину зобов'язання.

Не відстають від своєї подруги доярки Антоніна Бартош, Параска Біла. Середньодобовий надій на ко-

риву в їх групах становить 12—13 літрів.

Тваринників у артілі імені Фрунзе завжди вишановують за хорошу працю: вручають Перехідні червоні вимпели, грошові премії. Не забувають і про навчання доярок, скотарів, свинарок. На фермі щотижня проходять заняття зоветехуртка. Спеціалісти-зоотехніки тт. Кривохотько, Майстренко розповідають людям про досвід передовиків, правильний догляд за тваринами, раціони годівлі.

Напередодні пленуму ЦК КПРС за хорощі показники в праці тваринникам артілі вручено Перехідний червоний прапор райкому КП України та райвиконкому.

П. КОВАЛЕНКО.

Колгосп імені Фрунзе
Олександрійського району.

НА ФЕРМАХ

Це вірно, — погоджується з нами зоотехнік артілі імені Дзержинського Костянтин Мірошніченко, — надої у нас справді низькі. Тільки не зрозуміло чому? Щоденно видаємо на голову по десять кілограмів силосу і різки, п'ять кілограмів цукрових буряків, по кілограму концентратів, а для тих, що розтелілися, ще додатково по 200 грамів кукурудзяної дерті і макухи на кожний літр молока. Здається, робимо все, що можливо, а молока немає.

За січень надоїли на фуражну корову по 92 кілограми по першій молочно-товарній фермі, а по другій ще менше — 63 кілограми, — невдоволено закінчує він.

Чи так воно насправді? Чи всі резерви використали дзержинці?

— Кормів досить, — говорить доярка Катерина

гають своєчасно доставляти їх на ферму.

Запущене в артілі і ветеринарне обслуговування худоби. Кожна доярка лікує хворих корів своїми методами. Зрозуміло, що таке «лікування» бажаних

СПРАВИ НЕ БЛИСКУЧІ

вечір, з переборами, а це не дає можливості по-справжньому підготувати їх до згодовування. Різка не запарюється, не здобрюється, а тому корови поїдають її неохоче.

— Уже кілька днів, як перестали видавати коровам буряки і макуху, — додають інші доярки.

Однею з причин низьких надоїв є те, що в раціоні не вистачає білкових кормів, від яких в основному залежить збільшення молока у корови. І от виходить: в конторі корми виписуються, а до корів в повній кількості вони не доходять, бо чотири їздових не всти-

наслідків не приносить. Є випадки падежу новонароджених телят і дорослих тварин.

В молочному стаді багато низькопродуктивних тварин. А про вирощення високопродуктивних в артілі не дбають. Триста голів молодняка різного віку утримується в одному стаді, і раціон годівлі для всіх однаковий. Марно чекати з телят при такому утриманні хороших корів.

І все це спокійно спостерігають голова артілі т. Фурсов, зоотехнік т. Мірошніченко та ветеринар т. Тарапака. Не б'ють тм-

вогу і колгоспні комсомольці. Секретар комітету комсомолу Анатолій Коваленко справами артілі не цікавиться, в життя молоді не вникає.

На фермах серед працівників дуже малий процент комсомольців. Але й з них деякі несумлінно відносяться до своїх обов'язків.

Комсомольки-доярки Катерина Чабаненко та Катерина Горбенко часто порушують розпорядок дня, коли не виходять на роботу, корми до згодовування готують абияк. А тому надоїли на фуражну корову за минулий місяць лише по 30—59 кілограмів молока.

В. КОРОВЧЕНКО,
Г. САВРОНЬ,

доярки-комсомольки,
В. ЛАН,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

ЧАС НЕ УПОВІЛЬНЮЄ ХОДИ

Літературний
НАШ КОНКУРС

далися ті численні починавання, що яскравим променем освічували шлях до повного механізованого шведристю стоголосо розно-

сидили по всіх усядах.

— Са-ш-к-о-о! — хрипло вирвалося майже поруч. Це Петро Петрович. Для нього оцей мудрий творець народного достатку навки лишиться Сашком. Всі останні в бригаді зовуть Олександром Васильовичем, а ті, що приїзять по досвід, величають його колег по роботі гіталовцями. І всі розуміють, що це не мала честь, бо слава про маяка давно перемайнула кордони країни і благородною луною відгукнулася в ділах і серцях мільйонів.

— Гості! — переводячи подих, вигукнув Петро Петрович.

— Знову? — похитав головою Олександр Васильович. — А коли ж за свою роботу братись, Петре? Пам'ятаєш, як торік ночами надолужували?

— Та хіба тільки торік? Але хлопці приїхали здалека, по табору нишпорять, приглядаються. Дуже хочуть тебе особисто бачити. Не вірять, що ти такий, звичайний. Кореспондента з собою навіть привезли...

— Ото вже буде мороки: «А як ви про це скажете, чому так, а не інакше?» Про все вимагають «пару слів», ніби без тієї «пари слів» і супутник в небо не полетить, і нового відкриття в науці не зроблять.

ХУТКО підкотив «ГАЗ-69». Олександр Васильович сів за кермо сам, і звичний до розбитих степових доріг «бобик» підскакував на вибоїнах, ніби наляканий заєць.

— Хоч би не випасти, — зауважив парторг бригади Григорій Торба, що сидів поруч.

— То тримайся за мене і звикай до швидкого руху, — кинув гіталов. — Я ось три десятки років провів на тракторі, а не проти, щоб і в космосі побувати. Отам розігні!

Гості якраз тренувались в одержанні точних квадратів. Юнак з Грузії ніяк не міг відрегулювати сівалку, метался, як муха в окопі, а товариші не на жарт дорікали: «Забивсь у таку даль, та ні з чим і додому»...

Олександр Васильович накрив його тремтячу руку своєю теплою долонею, легко стис і ткнув до вузловловача. «Отут шукай причину, хлопче». Той болязо глянув на свого наставника і, переконавшись, що це був не докір, а порада, товариська допомога, щиро засміявся:

— Спасибі, кацо, товариш, спасибі!

— Так було і торік з двома молодими узбеками, — втрутився у розмову Григорій Торба. — А тепер уже й на змагання викликають, мовляв, давай поміряємось силами, учителю.

— Хіба тільки вони? Лише в цьому році в бригаді побувало біля п'яти тисяч чоловік і кожен прагне тепер позмагатись, — додав обліковець Володимир Говор.

ТА ОЛЕКСАНДР Васильович уже поздоровляв свого нового тисячного чи стотисячного послідовника. Тиснув його руку, а словом вдихав допитливого юнакові своє натхнення, завзяття: «Сій отак і вирощуй, друже, у своєму прекрасному краю багаті врожай! Та й сам не плошай, сміливішим будь!»

І посіє, і зростить, бо душу його збагачено щедрым даром гіталовської мудрості і творчого багатирського ентузіазму. І стануть в ряди новаторів, ініціаторів нові тисячі молодих, завзятих, бо знамено трудової перемоги вони переймають із умільних, золотих рук старої гвардії комсомольців-ленінців.

А. КЛИМЕНКО.

Колгосп імені XX з'їзду КПРС
Новоукраїнського району.

ЩАСТЯ ПРИХОДИТЬ ПРОСТО

У КЛАСІ тихо. Чути лише поскрипування пер, які швидко бігають по зошитах. Десятикласники пишуть твір. Тема вільна.

Тендітна, маленька дівчина ледве встигає викладати свої думки. Це — Галя Прозорова. Вона пише впевнено, бо розповідає про улюблену роботу, свою майбутню професію. Вже давно вирішила дівчина стати свинаркою...

І ось школа позаду. В руках путівка в життя — атестат зрілості.

Вдома не відмовляли, бо мати й брат Анатолій знали, що йде на ферму за бажанням.

Вже на другий день після того, як прийняла групу свинарчаток, сказала вдома під час вечері:

— А я вас наздожену-тани, мамо!

— Ач яка! — здивувалась Марія Данилівна.

Минали дні. Поки що Галя не має таких успіхів, як у передових свинарок району. Але в змаганні на своїй фермі дівчина перша.

Навесні минулого року Галя Прозорова прийнята кандидатом в члени КПРС.

... Поїзд мчить у Москву. «На виставку, на виставку», — стукотять колеса. Галяна хвилюється. Адже в столицю йде вперше. Треба стільки побачити, запам'ятати. Дівчина відчувала не лише радість від зустрічі з вулицями, площами столиці. Її людьми, численними гостями, такими, як і вона, але й щастя. Щастя за свою долю, за радісне трудове життя.

П. БІЛЯКОВ,

наш позаштатний кореспондент.

Колгосп імені Орджонікідзе
Новгородківського району.

КОЖНОГО ранку над звивистим Бугом лунають могутні, ніби артилерійська канонада, вибухи — один, другий, третій... Потім все стихає.

Гайворонці знають: то місцеві каменярі видобувають міцний будівельний матеріал — граніт. Старожилі навіть пам'ятають, як звідси відправляли великі сірі брили аж у Москву, коли там проклали перші кілометри підземної залізниці.

Нині навіть важко підрахувати, скільки будівельних підприємств, дільниць використовують для потреб народного господарства граніт. Тут багато хороших людей, ентузіастів своєї справи. Серед них — вихванець комсомолу Сергій Бабан.

Коли кілька років тому в газеті з'явилась фотографія Сергія Бабана, який працював компресорником, а під фотографією віршовані рядки прославляли комсомольського ватажка, каменярі тепло, без заздрості поздоровляли свого товариша.

— Отак би всім працювати, — говорив секретар партійної організації.

А хтось з бутоломів не втерпів:

— Сергійку, слухай, що про тебе написано. Розгорнув газету і почав:

«Б'є компресор камінь

в груди,

Креше з нього

блискавиці.

І згадають майстра

люди

На селі і аж в столиці.

Бо ж будуть дім

з граніту,

Прокладуть шляхи

чудові.

Майстру шлють палкі

привіти.

Всі, хто зараз на

будовах!»

Привіти! Є за що вітати майстра! Он ешелон за ешеломом відправляються щоденно з дорогоцінним

на Гончарівці» як зіграв! Сергій посміхнувся:

— А хіба погано грали свої ролі Михайло Слободяк, Світлана Кушнірова, Афанасій Кагалыняк?

— А хто їм допоміг? Ти! Ось і зараз самодіяльні гуртки готують нову концертну програму. А Сергій ще й агітатор до того ж.

В клубі нещодавно бесіду провів. В переповненому залі впевнено лунав його голос:

— Нова Програма побудови комуністичного суспільства розрахована на двадцятиріччя! Сказати тільки: два десятки років — відрізок часу невеликий. Треба, щоб за ці два десятиріччя ми створили стільки матеріальних благ, скільки необхідно для задоволення потреб трудящих нашої країни...

Потім Сергій подумав, обвів поглядом присутніх і продовжував:

— Час ходи не уповільнює, він рухається розмірними кроками, а ми можемо йти ширшими кроками сьогодні, ніж вчора. Тобто ми можемо випередити час...

Катря слухала чоловіка і дивувалася: як він впевнено говорить!

Хтось з кутка запитав:

— Семеновичу, а хіба в нас з планом погано? Річне завдання торік на місяць раніше строку виконали, і тепер від графіка не відстаємо.

— Не відстаємо, а відобувати граніту можемо більше. Кожна сотня кубометрів каменю — то ж є житловий дім, нові кілометри впорядкованого шляху.

Молода робітниця у ватяній ствердо хитнула головою і підбадьорила: «Продовжуйте, Сергію».

— У кожного з нас, — говорив агітатор, — мусить бути особистий план і тверде правило: взяти від машини все, щоб видобути більше граніту. Врахувати кожну хвилину, не марнувати часу.

Директор школи неодноразово звертався до правління, партійної і комсомольської організації, до сільської Ради, просив допомоги, вимагав. Та глухими прикинулись ті, від кого залежало багато чого. Від уроку до уроку все більше виявлялось порожніх парт, з дня на день менше приходило допитливих до дев'ятого вечірнього класу.

Дехто з учнів побачив, що керівники артлі не йдуть їм назустріч, не створюють пільгових умов. Інші, спостерігаючи байдужість комсомольської організації, вирішили, що навчання — особиста справа і тільки вчителі зацікавлені, щоб клас існував. Зрештою на сім викладачів залишилось четверо, потім двоє учнів...

Клас довелося закрити.

П. СУЩЕНКО.

Новоархангельський район.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Не можна без обурення читати лист П. Сущенка. Тільки бездушні, байдужі до важливої справи люди могли спостерігати, не втрачаючи спокою, як поступово розвалюється вечірній клас. Замість того, щоб вжити заходів, керівники артлі, секретар комсомольської організації т. Маличенко робили все на шкоду вечірній школі. А що ж працівники райкому комсомолу, рівно, невідомо було про тривожний стан у Свердловській вечірній школі? Ні, вони знали і все ж не зарадили справі. А треба обов'язково допомогти вчителю з с. Свердловки, проаналізувати становище в інших школах працюючої молоді і не допустити повторення таких обурливих фактів.

...Повертається щовечора Сергій, приголубивши сина й доньку, і до Катерини:

— Поспішаю до клубу. І ти приходь. Чекатиму...

Дружина довго дивиться вслід чоловікові, і приємна думка серце зігриває: «У виборі друга не помилилася».

Не помилилася і комсомольці, які трічі обирали С. Бабана своїм секретарем. Його вже прийняли до лав партії, але про комсомольську організацію він не забуває.

Новообраний секретар комсомольського комітету Андрій Фросинич прохав:

— Сергію! Передай ти мені свої обов'язки, передавай і досвід! Як провести збори не знаю, та і з клубом клопіт. Я ж не артист...

— А я? — здивувався Сергій.

— Ти — артист справжній. Он Гната у «Сватанні

ЧОМУ ЗАКРИТО ВЕЧІРНІЙ КЛАС?

НА ПОЧАТКУ нинішнього навчального року прагнення до знань привело до Свердловської вечірньої школи чимало молоді колгоспу імені XX з'їзду КПРС. Серед тих, що знаходилися за учнівської партії, були доярка Олена Пурий, тракторист Степан Мушка, садівник Григорій Джурик, столяр Дмитро Федиченко та багато інших. Учителі з ентузіазмом взялися за роботу. Йдучи назустріч виробничникам, вони запровадили по дві консультативні години на тиждень для тих, що мали семирічну освіту. Навчання почалося організовано, і перші місяці справа йшла непогано.

Та, на жаль, так тривало недовго. В той час, як педагогічний колектив проявляв велику зацікавленість у підвищенні знань молодих колгоспників, керівники артлі, навпаки, зовсім не цікавилися цим питанням. Голова правління С. І. Пилипенко не тільки не знав, скільки молодих колгоспників подало заяву до школи, а навіть уявлення не мав про створений вечірній клас. Як це не дивно, і секретар парторганізації Ф. С. Погрібняк, якого повинно найбільше хвилювати виховання молоді, залишився байдужим спостерігачем.

Коли в навчальній програмі було відведено дві години на тиждень для викладання і проведення практичних занять по сільськогосподарському виробництву (електродоїння, механізованому подрібненню кормів, зерноочисних машинах), ні т. Погрібняк, ні голова сільської Ради П. Д. Бондарівський не допомогли підібрати викладача з числа колгоспних спеціалістів. На потреби школи дивились так, ніби її й у селі немає.

Не можна не згадати таку важливу обставину. Доярка, які після значної перерви у навчанні, знову взялися за підручники, дуже важко було знаходити час для виконання домашніх завдань. Вони звернулися в правління, щоб їм дещо змінили розпорядок робочого дня, звільнили від вечірнього прибирання корівника, доручивши цю справу фуражирам. Та дехто, дівачі і слухати не захотіли. Керівники артлі ще раз проявили свою черствість. І трапилося, безумовно, найгірше, чого можна було чекати: доярки одна за одною перестали відвідувати школу, в журналах з'ясували довшми рядочками «нб». Але й це не схвилювало членів правління. Ніби так і треба.

На подібний «нейтралітет» бригадирів неодноразово нашітовувались й інші учні, які працюють на різних роботах. Зрештою, з 30 молодих колгоспників, занесених до списку дев'я-

того класу, залишилось менше півтора десятка, а потім процент відвідування почав падати все нижче і нижче.

А що ж секретар комсомольської організації Іван Маличенко? Може, хоч його голова залежало багато чого. Від уроку до уроку все більше виявлялось порожніх парт, з дня на день менше приходило допитливих до дев'ятого вечірнього класу.

Дехто з учнів побачив, що керівники артлі не йдуть їм назустріч, не створюють пільгових умов. Інші, спостерігаючи байдужість комсомольської організації, вирішили, що навчання — особиста справа і тільки вчителі зацікавлені, щоб клас існував. Зрештою на сім викладачів залишилось четверо, потім двоє учнів...

Клас довелося закрити.

П. СУЩЕНКО.

Новоархангельський район.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Не можна без обурення читати лист П. Сущенка. Тільки бездушні, байдужі до важливої справи люди могли спостерігати, не втрачаючи спокою, як поступово розвалюється вечірній клас. Замість того, щоб вжити заходів, керівники артлі, секретар комсомольської організації т. Маличенко робили все на шкоду вечірній школі. А що ж працівники райкому комсомолу, рівно, невідомо було про тривожний стан у Свердловській вечірній школі? Ні, вони знали і все ж не зарадили справі. А треба обов'язково допомогти вчителю з с. Свердловки, проаналізувати становище в інших школах працюючої молоді і не допустити повторення таких обурливих фактів.

Клас довелося закрити.

П. СУЩЕНКО.

Новоархангельський район.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Не можна без обурення читати лист П. Сущенка. Тільки бездушні, байдужі до важливої справи люди могли спостерігати, не втрачаючи спокою, як поступово розвалюється вечірній клас. Замість того, щоб вжити заходів, керівники артлі, секретар комсомольської організації т. Маличенко робили все на шкоду вечірній школі. А що ж працівники райкому комсомолу, рівно, невідомо було про тривожний стан у Свердловській вечірній школі? Ні, вони знали і все ж не зарадили справі. А треба обов'язково допомогти вчителю з с. Свердловки, проаналізувати становище в інших школах працюючої молоді і не допустити повторення таких обурливих фактів.

Клас довелося закрити.

П. СУЩЕНКО.

Новоархангельський район.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Не можна без обурення читати лист П. Сущенка. Тільки бездушні, байдужі до важливої справи люди могли спостерігати, не втрачаючи спокою, як поступово розвалюється вечірній клас. Замість того, щоб вжити заходів, керівники артлі, секретар комсомольської організації т. Маличенко робили все на шкоду вечірній школі. А що ж працівники райкому комсомолу, рівно, невідомо було про тривожний стан у Свердловській вечірній школі? Ні, вони знали і все ж не зарадили справі. А треба обов'язково допомогти вчителю з с. Свердловки, проаналізувати становище в інших школах працюючої молоді і не допустити повторення таких обурливих фактів.

Клас довелося закрити.

П. СУЩЕНКО.

Новоархангельський район.

ВОСЬМОГО березня десятки перехожих зупинялись, вражені дуже приємним і дещо незвичайним для такої пори року видовищем: люди несли квіти. Юнаки, чоловіки середніх років і ті, чий скроні ублені роками життя, однаково щасливі, веселі і збуджені поспішали до своїх паречених, дружин, сестер, матерів, щоб вручити найкращий з подарунків — квіти, живі квіти.

Живі квіти в березні... Який же чародій виростив, виплекав їх, підготував нашим жінкам такий хороший подарунок?

В штатному розписі тресту зеленого господарства цей чародій іменується скромно — робітник. Переступаємо поріг оранжереї — і воно, це вічнозелене царство, перед нами у всій своїй строкатій і пишноквітучій красі. Море квітів. Довгими, рівними рядами вишикувались вони у вазонах, на спеціальних стелажах, у великих ящиках.

Під скляним склепінням оранжереї, де вдосталь світла і тепла, зараз пишно цвітуть жовтогарячі квіти, червоні гвоздики, білі і рожеві примули, герань, узумбарська фіалка, рожеві декабристи.

Королева квітів у зимовий період — цінерарія. Вона вабить кожного своєю красою, яскравістю кольорів.

— Ось погляньте на ці квіти, — говорить робітниця К. В. Куліш. — Це і є цінерарія. Понохайте — тонкий, приємний запах. А краса яка!

Краса справді невимовна. Кожна квітка має свій колір. Білий, бордовий, вишневий, синій, червоний, білоснілий... Всю гаму кольорів неможливо перелічити — від яскравих до блідих, приємних барв. З однієї цінерарії можна зробити надзвичайно красиві букети, в якому переливатимуться всі кольори райдуги.

Щоб одержати красиву квітку з насіння, потрібно затратити чимало сил

вміння. Насіння висівається у невеликих ящиках. Коли ґрунт покриває зелений килимок сходів, рослини пересаджують у просторіші ящики, згодом — у маленькі горшечки. Потім у більшій. Скільки людської любові і тепла потрібно, щоб в штучних умовах виростити ці чудові квіти, щоб підготувати тисячі різноманітних рослин, які влітку перекочують у парки і сквери міста.

Ранок в оранжереї починається з догляду за квітами. Кожний ящик, вазон потрібно полити, кожну квітку оглянути, чи немає ніяких пошкоджень. Коли ж зробиш все необхідне для нормального росту рослини, свіжозелені листочки приємно виблискують — немов усміхаються своєю свіжістю, і на серці людському зривається світло і радісно. Погляньте на знімок вище: з яким захопленням, з якою радістю працюють Галина Селікова і Тамара Балашова.

Робітниця оранжереї — це люди, палко закохані у красу, для яких найбільшою радістю в житті є вдячне слово і радість тих, чие життя від квітів стає красивішим, багатшим і змістовнішим. Катерина Василівна Куліш вже п'ятнадцять років працює в оранжереї. Скільки вазонів, скільки мільйонів різних квітів виплекала вона своїми дбайливими руками? Скільком тисячам кіровоградців вона принесла радість, збудила любов до прекрасного.

Очі робітниця випромінюють радість.

— Надзвичайно приємно, коли людям робити добре. І якщо не уявляю себе без квітів, без цієї роботи...

— Ми прагнемо завжди задовольнити попит населення на квіти, — розповідає інженер тресту зеленого господарства Галина Федорівна Шевченко. — Просто незручно відмовити. Юнак чи дівчина іде на іменини, на весілля, хоча придбати не щось інше, а саме квіти. Це ж чудово!

А як приємно, коли бачиш людину з букетом. Отож і стараємося прищеплювати і розвивати цю любов до прекрасного...

В. ЯТРАНЄВ.

ПІД ЧУЖИМ

КОЛИ його приймали на роботу, він поспішив подати начальникові відділу кадрів не паспорт і не трудову книжку. Подав довідку з військової частини про те, що він є учасником війни з 1941 по 1945 рік. Справжній фронтовик, мовляв, перед тобою, а не хтось інший. І

П Р І З В И Щ Е М

його взяли на роботу. Та він дуже швидко прокрався. Вдруге влаштувався уже в Кіровоградський ремонтно-будівельний трест. Щоправда, без колишньої помешності. А так: було, прокрався, відсидів, не бути ж тепер за бортом. Зжалились. Кілька років обіймав посаду виконроба.

З підлеглими він обходиться круто. Якщо хто-небудь не догодить йому, пам'ятати до нових вінків. Так на нього вивіряється, так очима уставиться, так багатоповарно висловиться, що й на другий день вчувається отой хрипкий грубий голос. Жителі міста добре знають його по роботі в рембудтресті.

З жильцями, де його бригада проводила ремонт, не церемонився. Заїкнеться, буває, хто-небудь з них про погану якість.

— Не великі пани, сказали б ще й спасибі, що, взагалі, узаялися ремонтувати. Це він, звичайно, говорив тоді, коли жильці — не начальство.

Ви його, певно, часто бачите. Приземкуватий, кремезний, широкоскулий з червононілими очима.

Приборкували його? Так. Інколи добре діставалося, критикували. Він розіп'явся, але перед начальством стримував себе, іноді навіть лестився.

Коли ж виходив з кабінету, сам собі казав: «Ех, Гришко, не ті часи настали! А то я узав би гумовий кабелю та отого, хто проти хоч словом пікне — по спині, по спині! Для острашки і по голові можна: У Таганрозі, під час німецької окупації, я відшмагав отого старичка, якому доводилося з'ясувати, що знайдені у нього його речі не належать йому. Упертий був. Аж упів тоді біля нього, поки довів до неприємності. А хлопнув йому води межі очі, перші ж слова з його кволих грудей виривались: «Мої то речі, мої». Звісно, не розуміла людина «нового порядку». Йі і невтямки, що за «нового порядку» належало так: сказав поліцай речі не твої, і ти: «Так точно, пане!» «Де ти їх узав? Украв?» «Украв, пане!». І все в порядку.

О-о, Григорій любив по-

хестатися пригодами. Підобався йому «новий порядок», принесений на фашистських багнетах. Ще б пак! Привели було брата рідного у поліцію. І що ж ви думаєте, не посоромився і брату кровину попустити. Знай, мовляв, як «новий порядок» поважати!

А то один юнак біля аптеки почав вигукувати: «Хай живе Радянська влада!» Доставити його в поліцію доручили Григорію. І хлопчина миттю перетворився у роздерте лахміття.

Було й таке. Зайшов з Бороховим, теж фашистським запродавцем, у підвал, де сиділи юнаки і дівчата. І давай їх лупцювати. Сила в руках була, хоч бикам роги крути.

Коли ж папам-фашистам уже було нудно, то охорону бургомистра, гера Дітера, доручили тому ж Григорію. З автоматом у руках ходив він, як сторожливий пес, свого життя не шкодував, щоб убергти шефове. З ним і п'яти салом намащував, коли довелось блискати дими перед наступаючими радянськими воїнами. Але шеф хутко забув про заслуги свого вірного пса і безцеремонно штовхнув його у м'яке місце, коли той хотів стрибнути на самохода.

Опинившись у тилу Радянської Армії, Григорій зорієнтувався, — почав видавати себе за потерпілого від знущань фашистів.

— Візьміть і мене на фронт. Я хочу помститись.

І пішов.

Його можна пізнати по описаному портрету. Працівник Кіровоградської будівельної дільниці Одеського БМУ «Холодпромбуду», певно, здогадується про кого йдеться. Про Лазутіна Григорія Васильовича, їхнього виконроба. Він же й Сиротенко Григорій Васильович. Перший — уроженець міста Одеси, а другий — села Любівки, Велико-Крененського району, Ростовської області. Якщо ж їх звести до купи, то вийде Сиротенко-Лазутін. Один, як бачите, у двох особах. Вовк одягав у овчу шкуру.

П. РЕДЬКО.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Федько Кропива

В СЕЛІ ЗА ЛІСОМ

— Оце так клуб, — хихикає вона. — Солом'яна покрівля до лат обскубана і зрештена горобцями, а стіни — мишами... Вікна одно менше, друге більше. Вибиті шибки папірцями затулени.

А ось внутрішня картина цього «центра культури»: із стелі повипирали кілки, вона ледь тримається. Так і жди, що звалиться тобі на плечі. Якась дівка заклеєна газетою.

Розмовляємо з завідувачою клубом Фросиною Панченко. Вона — інвалід першої групи. Їй дякувати б хоч за те, що, не рахуючись із своїми фізичними недугами, вона прийде та порядкує тут: підмете, побилить всередні, витопить піч.

— Нічого в нас не робиться, — відверто говорить Ф. Панченко. — Ні лекцій, ні бесід. Навіть газет не дають. Репродуктора ніяк не викляччу. Дове-

деться хоч за свої купити. Кіномеханік схотів — прийхав, не схотів — не прийхав. З осені просила і бригадира Шугая, і голову колгоспу Сумінова, щоб хоч трохи причепурити приміщення. Хоч зовні помазати. Та вони сказали: «Одержуєш десять карбованців, то й маж».

Чуєте, товаришу Сумінов, який докір вам? Може будете виправдуватись?

Ви ж не знаєте в клуб стежки. В керівництві тримається одноклобо. Та хіба вас повчати, що трудові діла споряться там, де весело, де джерелом б'є культурне життя.

Ваші ж колгоспники заявляють: «Якби не радіо, то не знали б, що й вибори». Секретар комсомольської

організації т. Петров також нічого не робить для того, щоб в Червоно-Федорівці не панувала скука.

Разом з Федьком Кропивою і Нудьгою подорожував
Т. ЗІНЧЕНКО.
Онуфрївський район.

Федьку Кропиво Відповідають

Долницький райком партії повідомляє, що матеріал, надрукований в газеті «Молодий комунар» від 18 лютого 1962 року під заголовком «Як я в гості ходив», обговорено на бюро райкому партії.

Критика, наведена в газеті за допущення недоліків у використанні робочої сили і організації праці, погане забезпечення робітників продуктами харчування та відсутність необхідних культурно-побутових умов, визнана правильною.

Бюро райкому партії суворо попередило начальника будівельного управління т. Зайцева за погану організацію праці, невикористання механізмів та неухвалене ставлення до створення культурно-побутових умов для робітників.

Бюро райкому зобов'язало голову правління райспоживспілки, завідувача чайною, начальника райконтори зв'язку ліквідувати вказані в газеті недоліки, покращити роботу ідалній, до 15 березня радіофікувати гуртожитки і квартири робітників.

Рішенням бюро намічено заходи до покращення побутових умов робітників, посилення виховної роботи з боку партійної, профспілкової і комсомольської організації.

Г. ШАПОВАЛ,
секретар Долницького райкому КП України.

ДОРОГИЙ ФЕДЬКО!

ТИ ЗНАЄШ, що таке кукурдза? Ти чув що-небудь про цю чудодійну культуру? Тоді допоможи нам, дуже тебе просимо. Поговори ти на цю тему з Г. Ружиним. Він голова колгоспу ім. 10-річчя Жовтня Маловісківського району. Та він ніяк не може зрозуміти, що вирощувати королеву полів дуже потрібно.

Що, ти дивуєшся? Ми теж дивувалися немало, коли т. Ружин відмовив нам у транспорті для вивезення

перегною на плантації. Так, оце зібрався всією бригадою та й думу думаємо: як же бути далі? Адже ж не на плечах нам носити добрива в поле?

То, може, ти нам допоможи розумною порадою? Чекаємо відповіді.

Л. ГРИДИНА, Т. БАГНО, П. ШТЕФАН, Н. ХМУРИНА, І. ЯРИШ та інші члени виробничої бригади Злинської середньої школи № 3.
Маловісківський район.

Пишіть!

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00095. Зам. № 1866. Т. 27.000.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.